

حوزه علمیه اصفهان و آموزش علوم دینی

حوزه علمیه اصفهان از ابتدای تاسیس تاکنون، پنج دوره را پشت سر گذاشته است. دوره اول، زمان آل بویه است که بزرگانی چون ابن سینا و ابوریحان بیرونی در این حوزه به تدریس می‌پرداخته‌اند. دوره دوم، عصر سلجوقیان است که با حمایت خواجه نظام الملک، احداث مدارس علمیه گسترش فراوانی یافت. دوره سوم، عصر صفویان است که با توجه به انتقال پایتخت ایران به اصفهان و نیز توجه خاص شاهان صفوی، این حوزه به اوج رونق خود رسید. از بزرگان حوزه در این دوران می‌توان از علمای شاخصی نظیر میرداماد، شیخ بهایی و صدرالمآلهین شیرازی نام برد. دوره چهارم، از پایان عصر صفوی تا قبل از انقلاب اسلامی است که به دلیل بی‌کفایتی حکام قاجار و دین‌ستیزی حکام پهلوی، توجه به علوم دینی کمتر شد. پس از انتقال مرکز تشیع از اصفهان به شهر قم و رونق حوزه علمیه قم، حوزه علمیه اصفهان بی‌رونق شد. دوره پنجم، پس از پیروزی انقلاب اسلامی است که علوم دینی و حوزه‌های علمیه کشور جان تازه‌ای گرفت و حوزه علمیه اصفهان نیز مجدداً به عنوان یک حوزه مستقل و پویا مطرح شد.

در سال تحصیلی ۹۳-۹۲، در ۳۰ مدرسه علمیه اصفهان ۸۴۴۳ طلبه خواهر و برادر تحت آموزش بیش از ۹۰۰ مدرس مشغول به تحصیل بوده‌اند.

مدارس حوزه علمیه اصفهان، عموماً در بافت قدیم شهر (مناطق ۳ و ۱) قرار دارد و مدارس خارج از این دو منطقه عموماً جدیدالتاسیس هستند.

مدرسه امام جعفر صادق (ع)

۳-۱۶. مدارس علمیه
شهر اصفهان

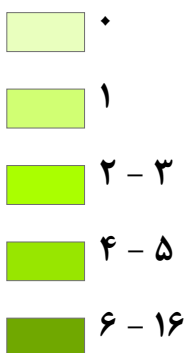
برخوار

خمینی شهر

فلورجان

- مدارس خواهران
- مدارس برادران

تعداد

کیلومتر ۶ ۳ ۱.۵

